

Сличности и разлике између комуниста и "друге Србије"

Пише: Владимир Недељковић
петак, 10 фебруар 2012 21:50

Српски медији изнова и увелико крећу у кампању денационализације српског народа. Скорашњи случај напада на Јову Капичића у центру Београда, Николаидисова изјава о скупу у Бањалуци, смена Угричића са чела Народне библиотеке Србије, и коначно ТВ сусрет Додик-Јовановић као да су најаве за оно што нам тек предстоји.

Овај проблем је, иако га није на исти начин означио, препознао и Марио Калик у свом чланку „[Квислинзи и патриоте у Србији, некад и сад](#)“. Заиста, чланак привлачи пажњу управо тиме што на један истанчанији начин него што је то уобичајено у нашим медијима покушава да разреши ово питање.

Калик износи врло убедљиве аргументе у прилог тези да се данас представници „друге Србије“ понашају идентично као и представници српских колаборационистичких – Недић, Љотић...

Проблем који Калик занемарује јесте његова сопствена позиција са које то чини, позиција комунистичке идеологије. По ономе што се у поменутом чланку може прочитати није јасно да ли је у питању комунизам као такав или начин његовог спровођења, било да је реч о СФРЈ или о Совјетском Савезу. Ипак, у овом случају ћемо се задржати на подручју Југославије.

Није спорно да је тај систем код нас имао својих изузетних домаћаја, да су социјална правда и многи други друштвени аспекти били на много вишем нивоу него што је то сада,

Сличности и разлике између комуниста и "друге Србије"

Пише: Владимир Недељковић
петак, 10 фебруар 2012 21:50

али остаје једно велико питање. Зашто се тај систем распао и у коликој мери је Србија испаштала због тога.

Калик са правом позива на поновно успостављање племенитих друштвених вредности. Међутим, оно што се јавља као проблем јесте питање система који би ту „правду“ требало да успостави.

Запажање да ситуација у којој данашњи националисти величају поједине личности четничког покрета, а да истовремено нападају „другу Србију“ за „издају“, представља изузетно тачно уочен парадокс. Али није ништа мање тачно ни то да су последице комунистичког режима по Србију биле подједнако штетне. Одговорност комуниста могло би се рећи чак је и већа с обзиром на то да су у својим рукама имали и судску и извршну, и сваку другу власт.

Сви велики ратови и битке које је српски народ водио када је био нападнут представљају управо борбу за слободу, јасно одређену свешћу према свом културном и духовном наслеђу, коју можда најбоље описује поклич „За крст часни и слободу златну!“ Ми се са позивањем на веру можемо, а и не морамо сложити, али то је тако било и управо је под тим ускликом створена претеча комунистичке Југославије.

Узимајући у обзир све историјске околности, опет сложили се ми или не, управо је православна вера и епско песништво као посебна форма одраз духа, сачувала српски народ од нестајања до данашњих дана. То не значи да неко не може бити поносан на своје претке и историју иако не припада православљу. То такође никога не ограничава било којег човека да се осећа као Србин јер поштује своју културу и историју. Али, проблем представља када неко жели да вам управо ту културу и историју избрише и измени. Е то су управо радили комунисти, а сада и представници „друге Србије“. Најочигледнији пример таквог наступања је управо питање опстанка српског народа на Косову и Метохији и одвајање Косова и Метохије од појма српске државности.

Позивати се данас на борбу између четника и партизана не представља ништа друго до отворен простор злонамерницима да избришу појам српског народа и државе, изнова искривљујући како појам национализма, тако и појам грађанског.